

LIÊN ĐOÀN TRƯỜNG SƠN VÀ TÔI

Damage
Artist

Người cầm đàn là Damage Artist

Như người xưa đã nói : “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, . . .”, quả thật, có một mối duyên kỳ bí đưa đẩy tôi đến với Hướng Đạo nói chung, và với Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn nói riêng. Tôi xin được “kể lể sự tình” sau đây.

Ngày xưa còn bé, khi bắt đầu tuổi “teen” (từ thiếu nhi đến thiếu niên), tôi được biết cụ BP (Baden Powell) qua tuần san thiếu nhi Tuổi Xanh bắt đầu phát hành đầu thập niên 60. Khi đọc những bài viết về thân thế, sự nghiệp và những đóng góp to lớn của cụ để rèn luyện một con người lý tưởng cho lớp tuổi thanh thiếu niên, tôi đã mê cụ và công trình của cụ như “điều đồ” (very much). Tuy nhiên có lẽ đức còn mỏng, duyên chưa đậm, nên với gia đình quá thanh

bạch, đã không có khả năng mua sắm quần áo nón mũ giày vớ cho tôi đi Hướng Đạo! Một thí dụ về cảnh nhà của tôi lúc đó là, khi tôi thi đậu vào lớp đệ thất (lớp 6) trường trung học Petrus Ký, cả nhà tôi mừng còn hơn bắt được vàng, vì nếu tôi mà rớt, thì khỏi đi học luôn, làm gì có tiền đi học trường tư (hú hồn). Nên dù mê cái phù hiệu “Sắp Sẵn” và những cái tên rất ngộ nghĩnh như Gấu Nhanh Nhẹn, Sói Lang Thang . . . nghe có vẻ rất là phiêu lưu mạo hiểm như dân da đỏ, tôi đành ôm mộng đi Hướng Đạo . . . vào lòng mà đi hết 7 năm trung học...

Rồi quê hương khói lửa, Cộng Sản muốn nhuộm đỏ cả miền Nam, tôi phải lên đường vào quân đội cuối năm thứ nhất Văn Khoa. Bảy năm chiến đấu, tưởng chừng như Cộng Sản không

thể thắng nổi thì Đồng Minh quay lưng, dù cho quân dân miền Nam có can trường đến mấy cũng không ngăn được sự chiếm đóng của Cộng Sản.

Sau 1975, tôi bị vô tù. Chín năm sau đó, tôi ra trại, về nhà và qua Mỹ theo diện H.O.

Sau 20 năm tự nạn, có lẽ đã tích tụ đủ duyên, tôi gặp lại Hướng đạo một cách tự nhiên không ngờ, nhưng không phải với tư cách là một hướng đạo sinh mà là một phụ huynh của Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn! Con gái út tôi ghi danh vào ngành Thiếu Nữ (Cadettes) với Trường Trân, hoa khôi 4194, cùng với Trường Lan, Trường Vân, những người đẹp cả người lẫn nét và đầy tinh thần vị tha cho thế hệ trẻ, lại tràn đầy tinh thần văn nghệ! Tôi còn hai điều “thống khoái” nữa là được làm bạn với anh chủ quán “Gốc Cây”. Anh Tuấn cho tôi niềm cảm hứng với tấm lòng vì đại nghĩa đáng khâm phục. Ngoài ra anh đã tìm cho tôi một Job tại quán, giúp mình không cảm thấy thừa thãi khi “đối diện” với phụ huynh!

Last but not least, điều “thống khoái” thứ hai là được phục vụ dưới quyền anh Nguyễn Bá Thành, hội trưởng hội phụ huynh Trường Sơn. Anh Thành là một “thần tượng” của tôi từ khi được biết anh qua chương trình tivi tử lạnh, với tài ăn nói hát hò. Anh mà pha trò thì ai cũng phải . . . ré lên cười dù không bị thọc lét! Nhưng điều mà tôi khâm phục hơn cả và cần học hỏi thêm là anh “acquire” một phu nhân rất ư là mệnh phụ, ăn nói lịch thiệp duyên dáng, đúng là “vượng phu ích tử”. Còn rất nhiều nhân vật trứ danh, mỗi người mỗi vẻ, mười phần vẹn mười, như “Commander in Chief” Liên Đoàn Trường Xuân Hương, so cool ! Trường Long (người đàn ông may mắn), Trường Lâm, thâm trầm ít nói nhưng kiến thức vô cùng thâm hậu. Trường Đức, tài năng không kém Bá Thành, chọn được phu nhân trong đám “xuân xanh” sinh viên đại học!

Chị Thy Hậu, chị Anh Đào, khả năng văn nghệ tuyệt vời, chị Cindy, 3 “đời” thủ quỹ rất là uy tín . . . Và Trường Liêm, cho tôi một kỷ niệm cực kỳ thích thú!

Đó là hôm cử hành Hội Xuân TS và Sinh Nhật Đoàn Nữ. Dự báo thời tiết là sẽ mưa, nên buổi họp Hướng đạo được thông báo “cancel”. Quả thật mưa khá lớn sáng sớm Thứ Bảy, nhưng đến 9 giờ thì mưa tạnh nắng lên le lói. Tôi bèn đánh một vòng ra park xem sao vì cũng buồn tình. Đến nơi thì thấy “bà con ta” đang lục tục kéo đến vì không nhận được thông báo. Nào là ly tách, trà, café, bánh sinh nhật. Thế là bèn mang vô hàng hiên nhà kho ta cử hành, vì trời lại mưa lất phất. Phụ huynh và các Trường gom lại cũng được 21 mạng (chơi black jack là ngon rồi). Rồi chúc mừng sinh nhật Đoàn Nữ và hát hò. Khi anh Thành muốn “ta như nước dâng

Ngày Hội Xuân Trường Sơn và Sinh Nhật Đoàn Nữ trời mưa, nên bánh và café rất ngon! Đậm tình “chiến hữu”.

dâng tràn có bao giờ tàn . . .” thì không có đàn. May sao Trường Liêm có sẵn đàn trong xe. Anh bèn làm một nghĩa cử tuyệt vời là đội mưa đi lấy cây đàn đưa cho tôi. Thế là hát hò vang dậy. Sau đó ta “làm thật” cái bánh sinh nhật, chụp hình đủ kiểu rất

là náo nhiệt. Tôi có một niềm vui có thể nói là “để đời”. Vì suốt đời ôm đàn hát dạo, nhiều lần để mũ dưới chân, nhưng chẳng ai cho đồng nào. Thì hôm nay, có một ai đó đặt một cái “cap” trước mặt (tôi không nhớ rõ là ai), và nhờ LĐTTS mà tôi có được \$2 vô cùng quý giá trong đời. Cảm ơn Hướng Đạo Trường Sơn! “Tài năng” cũng phải có cái giá của nó phải không các bạn? Đó là những niềm vui trong sáng, do những nhân sự tận tâm với tập thể, giúp cuộc đời thêm đẹp và nhiều ý nghĩa.

Tôi còn nhiều kỷ niệm đẹp khác nữa với Hướng Đạo Trường Sơn, nhất là với quán Gốc Cây, nhưng đến đây bài đã khá dài, xin để “hạ hồi phân giải . . .”, hẹn lại số báo tới!